

Sygn. akt I Ns 1097/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący sędzia Magdalena Bystrzycka

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2021 roku, w L.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku I. G.

z udziałem E. G. i E. S.

o stwierdzenie nabycia spadku po N. G.

postanawia:

I. stwierdzić, że spadek po N. G., zmarłej dnia 6 sierpnia 2018 roku w miejscowości J., ostatnio stale zamieszkałej w L., na podstawie ustawy nabyli: mąż E. G. (syn T. i M.), córka I. G. (córka E. A. i N.) i córka E. S. (córka E. A. i N.) po 1/3 (jednej trzeciej) części każde z nich;

II. stwierdzić, że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;

III. koszty sądowe w pozostałej nieuiszczonej części przejąć na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I Ns 1097/18

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 30 października 2018 roku (data prezentaty Biura Podawczego Sądu), I. G., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (adwokata), wniosła o stwierdzenie, że spadek po zmarłej N. G., na podstawie testamentu sporządzonego w formie aktu notarialnego w dniu 15 czerwca 2012, roku przez Notariusza A. K. z Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) w L., nr Rep. A(...) w całości nabyła córka I. G., a nadto otwarcie i ogłoszenie testamentu sporządzonego w formie aktu notarialnego w dniu 15 czerwca 2012 roku przez Notariusza A. K. z Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) w L., nr Rep. A (...).

W uzasadnieniu złożonego wniosku podano, iż N. G. zmarła w dniu 6 sierpnia 2018 roku w J.. Zmarła pozostawiła po sobie testament z dnia 15 czerwca 2012 roku, sporządzony w formie aktu notarialnego przez Notariusza A. K. z Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) w L., nr Rep. A (...), w którym do całości spadku powołała córkę I. G.. (wniosek k. 3-4; pełnomocnictwo k. 5)

W dniu 10 stycznia 2019 roku (data prezentaty) uczestnicy E. S. i E. G., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika (adwokata) oświadczyli, że kwestionują testament sporządzony przez N. G. z uwagi na jej chorobę psychiczną i wnieśli o stwierdzenie, że spadek po N. G. na podstawie ustawy nabyli: mąż E. G. oraz córki E. S. i I. G., każde w wysokości 1/3 części.

W uzasadnieniu pisma uczestnicy podali, że spadkodawczyni od 1974 roku leczyła się psychiatrycznie – chorowała na chorobę afektywną dwubiegunową, w 2011 roku usiłowała popełnić samobójstwo, a od 2014 roku pozostawała ubezwłasnowolniona. (odpowiedź na wniosek k. 27-29;v pełnomocnictwo k. 30)

W toku postępowania, zarówno na rozprawie, jak w pismach przygotowawczych, strony podtrzymywały konsekwentnie swoje stanowiska. Wobec treści art. 327¹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. dokładne i literalne przytaczanie szerokiej argumentacji zawartej w pismach sporządzanych przez ich pełnomocników nie jest zasadne.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

N. G. zmarła w dniu 6 sierpnia 2018 roku w J., gdzie ostatnio przed śmiercią zamieszkiwała. W dacie śmierci N. G. była zamężna z E. G.. Zmarła pozostawiła po sobie dzieci w osobach: I. G. oraz E. S.. (dowód: odpis aktu zgonu N. G. k. 6, akt urodzenia I. G. k. 20, zapewnienia spadkowe: I. G., E. G., E. S. k. 152a)

W dniu 11 lipca 2011 roku N. G. w Kancelarii Notarialnej w L. przed Notariuszem A. K. sporządziła w formie aktu notarialnego za numerem repertorium A (...) testament w którym do całości spadku powołała swoje córki częściach równych: I. G. oraz E. S., a równocześnie wydziedziczyła swojego męża E. G., gdyż miał postępować wbrew woli spadkodawcy, w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego i miał niedopełniać względem spadkodawcy obowiązków rodzinnych. (dowód: odpis testamentu k. 157-157v)

W dniu 26 czerwca 2011 roku (data prezentaty) E. G. złożył do Sądu Okręgowego w Lublinie wniosek o całkowite ubezwłasnowolnienie N. G. z uwagi na wieloletnią chorobę psychiczną, zagrożenie dla siebie oraz innych osób. Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2012 roku postępowanie w sprawie zostało umorzone wobec cofnięcia wniosku przez E. G.. (dowód: dołączone akta Sądu Okręgowego w Lublinie I Ns 182/11)

W dniu 11 lipca 2011 roku N. G. w Kancelarii Notarialnej w L. przed Notariuszem A. K. sporządziła w formie aktu notarialnego za numerem repertorium A (...) testament w którym do całości spadku powołała córkę swoją i E. I. J. G.. Nadto N. G. oświadczyła, że córka jej i E. E. (1) B. S. została już przez nią uposażona za życia. (dowód: odpis testamentu k. 7-7v)

W dniu 14 stycznia 2014 roku (data prezentaty) E. G. złożył do Sądu Okręgowego w Lublinie wniosek o całkowite ubezwłasnowolnienie N. G. z uwagi na wieloletnią chorobę psychiczną, zagrożenie dla siebie oraz innych osób. Postanowieniem z dnia 12 maja 2015 roku sąd ubezwłasnowolnił całkowicie N. G.. (dowód: dołączone akta Sądu Okręgowego w Lublinie I Ns 10/14)

Po zmarłej nie zostało przeprowadzone postępowanie spadkowe, nikt nie zrzekał się dziedziczenia po niej, a niniejsza sprawa jest pierwszą sprawą spadkową po N. G.. Nie został także sporządzony przed notariuszem akt poświadczenia dziedziczenia po niej. (niesporne: zapewnienia spadkowe: I. G., E. G., E. S. k. 152a)

N. G. od około 1974 roku cierpiała na chorobę psychiczną afektywną dwubiegunową. W związku z tym, od 1986 roku była kilkakrotnie hospitalizowana w Szpitalu (...) w L. oraz leczyła się ambulatoryjnie w (...) przy (...) w L.. Od 1989 roku z uwagi na stan zdrowia przebywała na rencie inwalidzkiej. W dniu 17 marca 2011 roku podjęła nieudaną próbę samobójczą. N. G. w datach sporządzania testamentów (11 lipca 2011 roku i 15 czerwca 2012 r.) znajdowała się w stanie wyłączającym świadome i swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli. W datach sporządzenia testamentów N. G. leczyła się psychiatrycznie szpitalnie w warunkach szpitalnych. Przyjmowała wówczas leki w postaci: L. 30 mg, K. 125 mg, M. 05, D. M., B. 5 mg, V. 5 mg, T. S. 1,5 mg. (dowód: historia leczenia w Szpitalu (...) k. 40-94; 98-112; historia (...) w (...) Lekarze (...) k. 98-112v; karta informacyjna (...) Ośrodka (...) w L. z okresu 17-24 marca 2011 r. k. 121-121v; opinia biegłego R. R.: główna k. 235-243; uzupełniająca k. 281-282)

Pomiędzy N. G. i jej córką I. G., a mężem E. G. i drugą córką E. S. istniał zaogniony, wieloletni konflikt, który oscylował on wokół sporu o własność mieszkania przy ul. (...) w L. oraz uznania i leczenia choroby u N. G.. E. G. od 1992 roku, z uwagi na kierowane wobec niego przez żonę groźby pozbawienia życia, zamieszkał na działce pod L.. Stamtąd co jakiś czas, ale dość regularnie przyjeżdżał do L. i kontrolował co dzieje z żoną. W 2011 roku, zapobiegł próbie samobójczej żony, zdecydował się na odłączenie gazu w mieszkaniu przy ul. (...) w L.. (dowód: zeznania świadków: M. P. (1) k 185,

I. M., A. S., M. S. k. 208, D. I. k. 215 ; uczestniczki E. S. k. 307v w zw. z k. 152v; zeznania wnioskodawczyni I. G. k. 307v w zw. z k. 152v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów nieosobowych, które to dokumenty nie zostały zakwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron procesu, stąd też stanowiły one pełnowartościowy materiał dowodowy do poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne zapewnienia spadkowe złożone przez wnioskodawczynię I. G. oraz uczestników: E. G. i E. S. (protokół k. 152a) na okoliczność kręgu spadkobierców ustawowych, gdyż w tym zakresie nie budzą one żadnych wątpliwości. Za wiarygodne sąd uznał również zeznania świadków w osobach: M. P. (2) I. M., A. S., M. S., D. I..

Zgodnie z art. 3 ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego z dnia 28 listopada 2014 roku (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 709) akty stanu cywilnego stanowią wyłączny dowód zdarzeń w nich stwierdzonych; ich niezgodność z prawdą może być udowodniona jedynie w postępowaniu sądowym.

Z uwagi na to, że uczestnicy kwestionowali testament sporządzony przez zmarłą, a przedłożony przez wnioskodawczynię, postanowieniem z dnia 6 listopada 2019 roku sąd dopuścił dowód z opinii z zakresu psychiatrii na okoliczność ustalenia, czy w datach 15 czerwca 2012 roku oraz 11 lipca 2011 roku N. G. była zdolna do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli. (postanowienie – protokół k. 215)

W konkluzji opinii z dnia 1 czerwca 2020 roku biegły sądowy z zakresu psychiatrii i neurologii R. R. na postawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdził, iż zmarła cierpiała na chorobę afektywną dwubiegunową i od 2010 roku zmarła była leczona z powodu ChAD. Odpowiadając na pytanie sądu biegły stwierdził, iż w datach 15 czerwca 2012 roku i 11 lipca 2011 roku N. G. była niezdolna do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli. (dowód: opinia biegłego z zakresu psychiatrii)

Przystępując do oceny opinii biegłego, należy zwrócić uwagę na fakt, że kontrola ich zawartości merytorycznej przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, ogranicza się do zgodności treści i wniosków opinii z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie oceny opinii biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku, II CK 572/04, LEX nr 151656, Legalis nr 242569). W świetle przywołanych kryteriów opinię biegłego sądowego z zakresu psychiatrii i neurologii w osobie R. R. (k. 235-243 wraz z opinią uzupełniającą k. 281-282) należało ocenić jako spójną, logiczną oraz opartą na fachowej wiedzy. Wszelkie wątpliwości podnoszone przez wnioskodawczynię I. G. i jej pełnomocniczkę zostały w sposób logiczny i pełny wyjaśnione w opinii uzupełniającej. W związku z powyższym Sąd podzielił stanowisko biegłego, że N. G. w datach 11 lipca 2011 roku i 15 czerwca 2012 roku nie była zdolna do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek o stwierdzenie nabycia praw do spadku zasługiwał na uwzględnienie, ale na innej podstawie niż wskazana w jego treści.

Zgodnie art. 670 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), sąd spadku bada z urzędu, kto jest spadkobiercą, a stosownie do treści unormowania objętego przepisem art. 677 § 1 k.p.c., sąd stwierdzi nabycie spadku przez spadkobierców, choćby były nimi inne osoby niż te, które wskazali uczestnicy.

Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej w dniu 6 sierpnia 2018 roku N. złożyła córka zmarłej I. G.. Uczestnikami niniejszego postępowania były zaś wszystkie osoby, które można brać pod uwagę jako spadkobierców ustawowych spadkodawców, tj. mąż E. G. i córka E. S. (art. 669 k.p.c.).

W postępowaniu w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po oznaczonej, objętej wnioskiem, zmarłej osobie fizycznej (spadkodawcy), związanie sądu rozpoznającego taką sprawę dotyczy tylko i wyłącznie osoby spadkodawcy. W

pozostałym zakresie sąd ma pełną swobodę rozstrzygnięcia, kto jest spadkobiercą, na jakiej podstawie prawnej, a jeżeli ustalą, że jest więcej niż jeden spadkobierca po oznaczonym spadkodawcy, to w jakich udziałach ustaleni spadkobiercy dziedziczą spadek, czyli ogół praw i obowiązków cywilnoprawnych zmarłego (spadkodawcy) istniejących w dacie jego śmierci (w dacie otwarcia spadku) – art. 922 oraz art. 924 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz. U. 2019 r., poz. 1145). Ta swoboda orzekania oznacza, że sąd spadku, niezależnie od wniosków o żądań uczestników postępowania, ma obowiązek wydania orzeczenia o stwierdzeniu nabycia spadku zgodnego z jednej strony z normami prawa materialnego, a z drugiej strony zgodnego z wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w takiej sprawie. Orzeczenie sądu stwierdzające nabycie spadku ma charakter deklaratoryjny, gdyż orzeczeniem tym zostaje jedynie ustalone (stwierdzone) przejście praw (i obowiązków) spadkowych, które nastąpiło z mocy prawa w chwili otwarcia spadku (art. 925 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 926 § 1 k.c., powołanie do spadku wynika z ustawy albo z testamentu, przy czym dziedziczenie ustawowe co do całości spadku następuje wtedy, gdy spadkodawca nie powołał spadkobiercy albo gdy żadna z osób, które powołał, nie chce lub nie może być spadkobiercą (§ 2). Możliwe są zatem tylko dwa tytuły powołania do spadku: testament, czyli wola spadkodawcy wyrażona w sposób ściśle określony prawem, kto ma dziedziczyć jego majątek oraz ustawa, czyli przepisy prawne regulujące kto dziedziczy spadek, w sytuacji gdy spadkodawca nie sporządził testamentu, lub sporządził, lecz jest on nieważny bądź ważny, ale nieskuteczny albo gdy spadkobierca testamentowy nie chce lub nie może dziedziczyć.

Ustawa ustanawia pierwszeństwo dziedziczenia osób powołanych do spadku przez spadkodawcę w drodze sporządzenia testamentu. Osoby takie bowiem dziedziczą spadek z wyłączeniem spadkobierców ustawowych, nawet jeżeli w odczuciu tych ostatnich – z reguły osób najbliższej spokrewnionych ze spadkodawcą, z różnych powodów, nie byłoby to słuszne. Art. 941 k.c. stanowi, iż rozrzucić majątkiem na wypadek śmierci można jedynie przez testament, który jest jedynym sposobem i jedyną czynnością prawną, za pomocą której oznaczona osoba fizyczna może wskazać osoby uprawnione do jej majątku po niej na wypadek jej śmierci.

Testament to czynność prawna zawierająca w swojej osnowie treść oświadczenia spadkodawcy w przedmiocie rozporządzenia jego mieniem ze skutkiem mającym nastąpić z chwilą jego śmierci, jednostronna, każdorazowo odwołalna (art. 943 k.c.), formalna i z której treści wynika, że świadomą wolą spadkodawcy było dokonanie tej czynności na wypadek jego śmierci. Zgodnie z art. 944 § 1 k.c. sporządzić i odwołać testament może tylko osoba mająca pełną zdolność do czynności prawnych. Pełną zdolność do czynności prawnych ma osoba pełnoletnia, która skończyła 18 lat (art. 10 § 1 k.c.), pod warunkiem, że nie została ubezwłasnowolniona ani całkowicie, ani częściowo. Niewątpliwie N. G. jako osoba pełnoletnia i nie ubezwłasnowolniona w datach 11 lipca 2011 roku oraz 15 czerwca 2012 roku posiadała pełną zdolność do czynności prawnych.

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczył kwestii ważności testamentów sporządzonych przez N. G..

Testament wymaga do swojej ważności i skuteczności zachowania przez spadkodawcę przy jej sporządzaniu ściśle określonych ustawą przesłanek formalnych. Są to różne przesłanki i zależą one od rodzaju formy testamentu wybranej przez spadkodawcę. W każdym jednak, co do zasady, wypadku niedochowanie tych przewidzianych ustawą przesłanek formalnych powoduje nieważność sporządzonego testamentu (art. 958 k.c.), co powoduje to, że nie wywołuje on zamierzonych skutków prawnych.

W polskim prawie spadkowym obowiązuje zasada, że testament jest ważny tylko wtedy, gdy został sporządzony w formie przewidzianej przez prawo. Uchybienia w zakresie formy testamentu z zasady pociągają za sobą skutek w postaci nieważności rozrządzenia na wypadek śmierci dokonanego przez osobę fizyczną. Formy testamentu w Kodeksie cywilnym można podzielić na dwie grupy: testamenty zwykłe i testamenty szczególne. Wśród testamentów zwykłych kodeks wyróżnia testament holograficzny (własnoręczny), testament allograficzny i testament notarialny. Zgodnie zaś z art. 950 k.c., testament może być sporządzony w formie aktu notarialnego.

Spadkodawczyni N. G. pozostawiła dwa testamenty sporządzone w formie aktu notarialnego. Zgodnie z art. 946 k.c., odwołanie testamentu może nastąpić m.in. w ten sposób, że spadkodawca sporządzi nowy testament. Stosownie do

art. 947 k.c. jeżeli spadkodawca sporządził nowy testament nie zaznaczając w nim, że poprzedni odwołuje, ulegają odwołaniu tylko te postanowienia poprzedniego testamentu, których nie można pogodzić z treścią nowego testamentu. Z analizy treści obu pozostawionych testamentów wynika, że spadkodawczyni sporządzając testament w dniu 15 czerwca 2012 roku w nie odwołała testamentu z dnia 11 lipca 2011 roku, a jedynie stwierdziła, że jej córka E. S. została przez nią uposażona za życia (vide: testament k. 7).

Testament z 15 czerwca 2012 roku został sporządzony przez notariusza A. K. w formie aktu notarialnego za numerem repertorium A nr 1640/20124. Co do formy, nie ma wątpliwości, że testament ten został sporządzony w formie przewidzianej przez prawo (art. 950 k.c.).

Uczestnicy E. G. i E. S. kwestionowali ważność obu testamentów podnosząc, że spadkodawczyni w tym okresie nie mogła posiadać zdolności testowania z uwagi na jej stan zdrowia psychicznego. Na poparcie swojego stanowiska uczestnicy przywoływali na wieloletnią chorobę psychiczną zmarłej, jej leczenie spadkodawcy w (...) placówkach medycznych oraz stałe przyjmowanie przez nią leków.

Wskazać zatem należy, iż zgodnie z art. 945 § 1 k.c. testament jest nieważny, jeżeli został sporządzony:

1. w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli;
2. pod wpływem błędu uzasadniającego przypuszczenie, że gdyby spadkodawca nie działał pod wpływem błędu, nie sporządziłby testamentu tej treści;
3. pod wpływem groźby.

Na nieważność testamentu z powyższych przyczyn nie można się powołać po upływie lat trzech od dnia, w którym osoba mająca w tym interes dowiedziała się o przyczynie nieważności, a w każdym razie po upływie lat dziesięciu od otwarcia spadku (§ 2).

Podstawowym kryterium oceny ważności testamentu jako czynności prawnej jest istnienie po stronie testatora woli testowania (animus testandi). Brak tej woli przesądza o tym, że czynność prawna jednostronna na wypadek śmierci (testament) w ogóle nie została dokonana (nie zostało złożone oświadczenie woli), stąd też wszelkie rozważania dotyczące wady oświadczenia woli stają się bezprzedmiotowe.

Sporządzenie testamentu w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli (art. 945 § 1 pkt 1 k.c.) powinno być interpretowane w nawiązaniu do treści art. 82 k.c. (J. Wierciński, Brak świadomości albo swobody przy sporządzaniu testamentu, Warszawa 2010, s. 80). Dopiero ustalenie, że w chwili składania oświadczenia woli testator znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli może prowadzić do nieważności testamentu.

W świetle art. 945 k.c. testament sporządzony pod wpływem wady oświadczenia woli jest nieważny, przy czym na nieważność tę nie można się powołać po upływie trzech lat od dnia, w którym osoba mająca w tym interes dowiedziała się o przyczynie nieważności, a w każdym razie po upływie 10 lat od otwarcia spadku (art. 945 § 2 k.c.). W niniejszej sprawie termin ten został niewątpliwie zachowany.

Stan wyłączający świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli może być rozumiany tylko jako stan, w którym możliwość wolnego wyboru jest całkowicie wyłączona. Sugestia osób trzecich nie wyłącza swobody powzięcia decyzji. W przeciwnym wypadku niemal każde oświadczenie woli byłoby dotknięte wadą wskazaną w art. 945 § 1 pkt 1 k.c., rzadko bowiem człowiek działa zupełnie swobodnie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 roku, sygn. akt III CK 523/02, Lex nr 585812, Legalis nr 123626).

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego niespornie wynika, że od 1974 roku N. G. cierpiała na schorzenie psychiczne – depresję cykliczną, skutkiem czego od 1989 roku zaprzestała pracy zawodowej i pobierała rentę inwalidzką. W 2010 roku zdiagnozowano u zmarłej chorobę afektywną dwubiegunową. Wobec N. G. dwukrotnie,

w latach 2011 oraz 2014, E. G. składał wnioski o jej ubezwłasnowolnienie całkowite. Pierwszy z wniosków został cofnięty i postępowanie w sprawie zostało umorzone, zaś na skutek drugiego z wniosków zmarła została całkowicie ubezwłasnowolniona. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu psychiatrii i neurologii R. R., z uwagi na chorobę oraz przyjmowane leki, w datach 11 lipca 2011 roku oraz 15 czerwca 2012 roku nie była zdolna do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli (vide: wnioski biegłego k. 243).

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w trakcie którego Sąd zapoznał się z nadesłaną przez placówki medyczne dokumentacją lekarską oraz opinią sądowo-psychiatryczną sporządzoną przez biegłego sądowego – specjalistę psychiatrę R. R., sąd nie miał wątpliwości, że N. G. w dniach 11 lipca 2011 roku i 15 czerwca 2012 roku, tj. w datach sporządzania obu testamentów, nie miała zachowanej zdolności świadomego i swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli oraz woli rozporządzenia swoim majątkiem na wypadek śmierci. Wyraźnie potwierdził to w swojej opinii biegły psychiatra, którego wnioski sąd uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 931 § 1 k.c. w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek; dziedziczą oni w częściach równych. Jeżeli dziecko spadkodawcy nie dożyło otwarcia spadku, udział spadkowy, który by mu przypadł, przypada jego dzieciom w częściach równych. Przepis ten stosuje się odpowiednio do dalszych zstępnych (§ 2).

Spadkodawczyni w chwili śmierci była zamężna z E. G., małżonkowie mieli dwoje dzieci: córki I. G. oraz E. S., zmarła nie miała innych dzieci własnych oraz przysposobionych, a zatem spadek po zmarłej na podstawie dziedziczenia ustawowego nabyli jej mąż oraz dzieci. Wszyscy spadkobiercy żyli w chwili śmierci N. G..

Wobec powyższego w punkcie I postanowienia Sąd stwierdził, iż spadek po N. G., zmarłej dnia 6 sierpnia 2018 roku w J., ostatnio stale zamieszkałej w L., na podstawie ustawy nabyli mąż E. G. (syn T. i M.) oraz córki: I. G. (córka E. i N.) i E. S. (córka E. i N.) – w wysokości po # części każde z nich (punkt I postanowienia).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania uzasadnione jest treścią art. 520 § 1 k.p.c., bowiem w niniejszej sprawie brak podstaw do odstąpienia od wyrażonej w nim zasady, zgodnie z którą każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Z przepisu tego wynika, iż w postępowaniu nieprocesowym w zasadzie nie ma podstaw do domagania się przez uczestnika, który poniósł określone koszty, zwrotu ich od pozostałych uczestników. Oznacza to, iż każdego z uczestników obciążają koszty tej czynności, którą sam dokonał i czynności, którą przeprowadził Sąd, ale w jego interesie (tak: Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 22 marca 2012 roku, sygn. akt V CZ 155/11, LEX nr 1164757, Legalis nr 966515, z dnia 19 listopada 2010 roku, sygn. akt III CZ 47/10, LEX Nr 970082, Legalis nr 407523 oraz z dnia 26 stycznia 2011 roku, sygn. akt IV CZ 101/10, LEX nr 898272, Legalis nr 417522).

W przedmiotowej sprawie z sum budżetowych Skarbu Państwa poniesione zostały wydatki na rzecz (...) im. J. B. w kwocie 24,95 zł, Lekarze (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. 16,50 zł (postanowienie k. 153) oraz Szpitala (...) ZOZ w L. 20,10 zł (postanowienie k. 332), wynagrodzenie biegłego R. R. w łącznej kwocie 668,40 zł (postanowienia k. 246, 283) oraz wydatki . Wydatki te sąd działając w oparciu o art. 102 k.p.c. postanowił przejąć na rachunek Skarbu Państwa. (punkt III postanowienia)

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w postanowieniu.